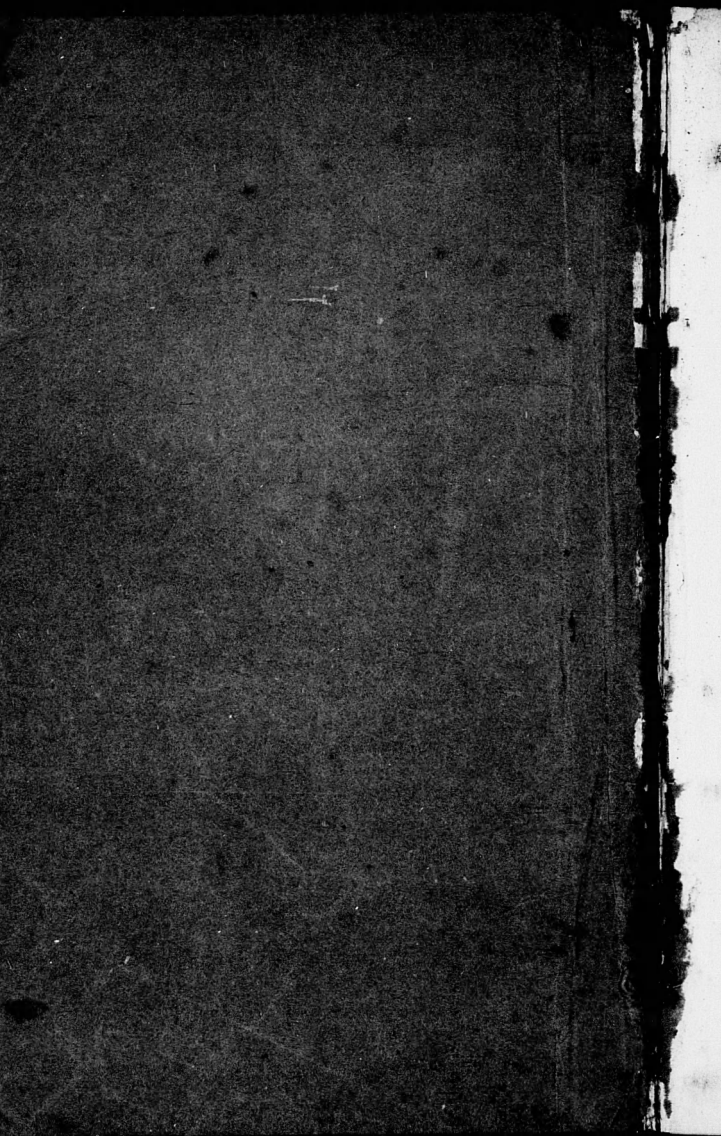

518

Vak 57

VAK

57

No.

578

GEMEENZAME

ONDERRIGTINGEN EN GEBEDEN

VOOR HET

JUBILÉ.

ONDERRIGTINGEN WAT EEN JUBILÉ IS,

WAT MEN DOEN MOET, OM DE AFLATEN EN GUNSTEN, BIJ
HET JUBILÉ VAN 1869 VERGUND, TE VERDIENEN;

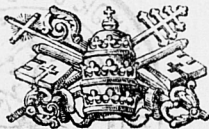
ALSMEDE

GEBEDEN VAN VERSCHILLENDE HEILIGEN, VOOR DE BIECHT,
DE BEKEERING DER ZONDAREN, KETTERS, ENZ.

DOOR

P. CHAIGNON, S. J.

(Kerkelijk Goedgekeurd.)

Bibliotheek
NINDERBROEDERS
WEERT.

G. MOSMANS,

's BOSCH, VERWERSTRAAT.

DEPÔT VAN HET HUIS GOEMAERE, TE BRUSSEL,
DREUKER VAN Z. H. PIUS IX.

1869

IMPRIMATUR.

Datum Harlemi,
hac 25 Junii 1869.

H. VAN BEEK,
Lib. Cens.

Oorsp

Ier
de l
verpl
geëve
wige
digin
het e

W
zonde
de st
digen
als l
weg,
hadde
geen
verge
aldus
gekro
niette
uit t
overz

Ee
Doop
zonde

1ste PUNT.

DE AFLATEN.

Oorsprong. — Uitwerksels. — Vereischten om de aflaten te verdienen.

Iedere zonde besluit in zich twee zaken: de belediging Gode aangedaan — en de verplichting om eene straf te ondergaan, die geëvenredigd is aan deze belediging: eene eeuwige en tevens tijdelijke straf, zoo de belediging zwaar, of enkel eene tijdelijke, indien het eene dagelijksche fout is.

Wanneer God in zijne barmhartigheid onze zonden vergeeft, dan scheldt Hij ons niet altijd de straffen kwijt, die wij, door Hem te beledigen, verdiend hebben. Hij neemt wel is waar, als Hij vergeving schenkt, de eeuwige straffen weg, die wij door eene doodzonde verdiend hadden, zoodat wij, is de doodzonde vergeven, geen hel meer te duchten hebben; maar Hij vergeeft niet altijd de tijdelijke straf. 't Was aldus dat David, na de verzekering te hebben gekregen, dat zijne zonden vergeven waren, uiettemin veroordeeld werd ze in deze wereld uit te boeten, door de rampen, die God hem overzond.

Eén Sacrament bestaat er in de Kerk, het Doopsel namelijk, dat nooit de zonden vergeeft zonder op hetzelfde oogenblik de straffen aan

de zonden verbonden weg te nemen. Gesteld dat iemand gedoopt wordt op zijn vijftigste jaar. Heeft hij de noodige gesteldheid en een levendig berouw over zijne zonden, 't zij dood- of dagelijksche zonden, dan wordt daarvan de vlek niet alleen, zoowel als die van de erfzonde, uitgewischt, maar God schenkt hem volkomen vergeving van alle straffen, die hij verdiend had voor zijne verschillende zonden. Zoo is het niet altijd met het Sacrament van boetvaardigheid. Gewoonlijk laat dit Sacrament nog de verpligting over om tijdelijke straffen te ondergaan, hoewel het de zonden uitwischt en de daaraan verbonden eeuwige straffen.

Sterft men, zonder voldaan te hebben aan de regtvaardigheid des Heeren, dan moet men uitboeten in het vagevuur. Wat de middelen aangaat om er ons van te ontslaan in dit leven, deze kunnen wij tot drie terugbrengen: 1° kunnen wij ons zelve straffen door vrijwillige boetpleging; 2° de straffen, het verdriet, de tegenspoeden van dit leven, het verlies van ouders, goederen enz. enz. van Gods hand geduldig aannemen, en 3° *aflaten* verdienen.

Om de leer der aflaten goed te begrijpen, moeten wij ons vooreerst herinneren, dat Jesus Christus, toen Hij tot zijne Kerk zeide: *„Al wat gij op aarde zult ontbinden, zal ontbonden zijn in den Hemel”*, aan de magt, die Hij gaf om te ontslaan, geen grenzen voorschreef. Alle geestelijke banden, die een hinderpaal voor ons geluk zouden zijn, kan zij verbreken. De tij-

delijke straf nu, zelfs nadat de zonden vergeven zijn, is een van die banden, omdat wij, indien we zouden sterven, zonder daarvoor te hebben uitgeboet, in het vagevuur zouden moeten voldoen, voor dat wij den Hemel konden binnengaan.

Wat meer zegt, daar de Kerk een groot gezin is, waarin men gemeenschap heeft van goederen, volgens het geloofspunt van de *gemeenschap der heiligen*, is zij in 't bezit van zeer groote schatten, bestaande uit de overvloedige verdiensten van Jesus Christus, van de H. Maagd en de Heiligen; en zij kan de rijkdommen van dien schat toevoegen aan hare kinderen, om hen aan de regtvaardigheid des Heeren te helpen voldoen. Dit doet zij, wanneer zij ons aflaten toestaat, door middel van eenige werken, welke zij ons voorschrijft.

Van deze magt heeft de Kerk voortdurend gebruik gemaakt. Men ziet zulks in al de eeuwen der Kerk.

Laten wij slechts het laatste algemeen Concilie (het Concilie van Trente) aanhalen. „Daar de Kerk de magt ontvangen heeft om aflaten toe te staan, en daar zij die magt van af de eerste tijden heeft uitgeoefend, besluit men verklaart het Concilie, dat het gebruik der aflaten voor het volk zeer heilzaam is; dat het gegrond is op het gezag der Conciliën, en in de Kerk moet onderhouden worden. Het spreekt 't anathema uit tegen hen die zeggen, dat zij zonder nut zijn, of ontkennen,

„dat de Kerk de magt bezit om die te ver-
„leenen.” (Sess. 25.)

Wat het toevoegen van de overvloedige vol-
doeningen van Jesus Christus en van de Hei-
ligen door de Kerk betreft, men heeft daarin
verschillende graden. Neemt de aflaat alle straffen
weg, 't zij hier 't zij in het Vagevuur te ver-
duren, dan is het een *volle aflaat*; strekt hij
zich slechts uit tot een gedeelte dier straffen,
dan is het eene *gedeeltelijke aflaat*.

Dit is genoeg om de *natuur* der aflaten te
kennen; men kan zich nu ook een juist denk-
beeld vormen van de *uitwerksels*, die zij hebben
in eene ziel, welke het geluk heeft ze te ver-
dienen. De aflaat heeft geenszins de kracht om
de vlek der zonden, zij mogen dood- of dage-
lijksche zonden zijn, uit te wisschen; evenmin
kan er de straf door vergeven worden van zon-
den, waaraan men nog verkleefdheid blijft be-
houden, en die bijgevolg niet vergeven zijn;
want een Aflaat onderstelt altijd de vergeving
der zonden zelve. — Maar de Aflaat helpt
ons voldoen voor de straffen, die ons na de
vergeving der zonden overblijven om te verdu-
ren; en — naarmate hij ten volle of slechts
gedeeltelijk verdiend wordt, voldoet hij ten
volle of slechts gedeeltelijk voor de onvolko-
menheid der biecht.

De aflaten hebben nog een ander uitwerk-
sel, dat onzen ijver wel mag opwekken, om
ze te verdienen: zij kunnen voor 't grootste
gedeelte aan de zielen in het vagevuur worden

toegevoegd. Niet, dat de magt om te ontbinden, welke de Kerk heeft, zich uitstrekt over hen, die niet meer in deze wereld leven; maar vermits zij de magt heeft om te beschikken over de oneindige verdiensten van Jesus Christus, draagt zij die aan God op voor hare overledene kinderen door middel der nog levenden. Zou God nu die voldoeningen kunnen versmaden, of zou hij de aangeboden verdiensten van Christus wel kunnen weigeren?

Maar welke *voorwaarden* stelt de Kerk, om aflaten te kunnen verdienen? Het spreekt van zelve, dat men, wil men ze *voor zich zelve* verdienen, in staat van genade moet wezen, ten minste wanneer men het laatste werk verrigt wat is voorgeschreven; want iemand, die nog de eeuwige straf schuldig is, kan niet ontslagen worden van de tijdelijke.

Ik zeg *voor zich zelve*, want het is een gegrond gevoelen, dat de aflaten, die toegevoegd kunnen worden aan de zielen in het vagevuur, en waarvoor het Sacrament der Biecht niet vereischt wordt (bijv. de talrijke aflaten aan de godvruchtige oefening van den H. Kruisweg verbonden), verdiend kunnen worden voor de overledenen, zelfs door hen, die het ongeluk zouden hebben in staat van doodzonde te zijn. Wat meer is: de oefening van den Kruisweg voor die arme zielen verrigt, is een werk van barmhartigheid, dat zeer geschikt is om het Hart van God te bewegen en voor de grootste zondaars de genade der bekeering en de eeuwige zaligheid te verwerven.

Ten anderen, om een vollen aflaat geheel te verdienen, moet men vergiffenis bekomen hebben van alle dood- of dagelijksche zonden, zonder eenige gehechtheid aan welke zonden ook te behouden. Schijnt het ons moeilijk daartoe te geraken, verliezen wij daarom toch den moed niet, door te gelooven, dat wij niets doen, zoo wij niet alles doen; de *volle aflaat* wordt ons dan *gedeeltelijk* toegevoegd, dat wil zeggen: wij krijgen er het deel van, dat aan onze gesteldheid geëvenredigd is.

Ook moet men een zeker verlangen of althans eene algemeene intentie hebben om den aflaat te verdienen. 't Is goed elken morgen deze intentie te vernieuwen, om daardoor aan God te toonen, dat men alle aflaten wenscht te verdienen, die er aan de dagelijksche oefeningen van godsvrucht en aan de werken van liefde zijn verbonden.

De derde voorwaarde eindelijk, die wij te vervullen hebben, bestaat daarin, dat wij stip-telijk volbrengen al wat tot het verdienen van een aflaat wordt voorgeschreven, bijv. een of ander gebed *knielend, staand, bij het luiden der klok* te verrigten, enz.; iets na te laten, ook zonder onze schuld, zou ons de aanspraak op die genade doen verliezen.

Gewoonlijk stelt men 3 vereischten om een *vollen aflaat* te verdienen.

1°. *De Biecht*; maar 't is niet noodzakelijk dat men de absolutie ontvange, indien de biechtvader namelijk, geen groote fouten bemerkende,

het noodeloos acht ze te geven. Personen, die de gewoonte hebben wekelijks te biechten, kunnen al de aflaten verdienen, die in den loop der week voorkomen, mits zij in staat van genade blijven.

2°. *De H. Communie.* Het is echter zeker, dat men meer dan één vollen afaat op een dag door eene enkele Communie kan verdienen, mits men de overige vereischten stipt vervulle.

3°. *Het Gebed,* tot intentie der Kerk. Men houdt algemeen, dat 5 maal 't *Onze Vader* en 5 maal 't *Wees gegroet* bidden voldoende is, om deze voorwaarde te vervullen.

VERKLARINGEN.

Iste Vraag. Zeg eens met de meest mogelijke duidelijkheid wat men door *aflaten* verstaat?

Antwoord. Door *aflaten* moet men verstaan de volkomen of gedeeltelijke kwijtschelding der tijdelijke straf, die verbonden is aan de zonden zelfs nadat zij vergeven zijn; eene kwijtschelding, die buiten het Sacrament der biecht verleend wordt door hen, die de magt bezitten om over de schatten der Kerk te beschikken.

2de *Vr.* Waarom zegt gij *buiten het Sacrament*?

Antw. Omdat het Sacrament der Biecht, wanneer het met de noodige vereischten ontvangen wordt, ook een gedeelte dier tijdelijke straffen vergeeft, overeenkomstig de gesteldheid van den biechteling.

3de *Vr.* Blijft er voor de dagelijksche zonden ook nog iets te boeten over, al zijn ze vergeven?

Antw. Ja! want de vergeving, die wij van de dagelijksche zonden bekomen, vermindert wel de grootheid der straf, welke wij verdiend hadden door ze te bedrijven, maar zij ontslaat ons niet altijd geheel en al; en dan hebben wij zelfs voor de dagelijksche zonden aflaten noodig.

4de *Vr.* De penitentie, ons door den biechtvader

opgelegd, dient om ons van die schuld te bevrijden; is deze dan niet voldoende?

Antw. Deze penitentie is wel een *begin* van voldoening aan de goddelijke regtvaardigheid, maar het is gemakkelijk hare onvolkomenheid aan te toonen. Toen de Kerk weleer zoo zware langdurige straffen oplegde, meende zij niet, dat zij daardoor meer eischte van de boetvaardigen, dan zij aan de regtvaardigheid des Heeren verschuldigd waren; zij werd toen bestuurd door den H. Geest, die haar ook nu bestuurt en altijd zal besturen. De zonde verdient altijd dezelfde straf, want God heeft niets van zijne heiligheid verloren. En kunnen de straffen, die nu opgelegd worden, wel vergeleken worden bij die der eerste Kerk? Het is dus duidelijk, dat de Kerk onze zwakheid in aanmerking neemt, en dat zij ons liever lang in het vagevuur dan eeuwig in de hel ziet branden. Gewoonlijk is dus die kleine penitentie, die de biechtvader oplegt, onvoldoende om voor de geheele straf te voldoen.

5de *Vr.* Indien nu de absolutie en de penitentie der biecht niet ten volle aan de goddelijke regtvaardigheid voldoen, hebben wij dan nog andere middelen om haar voldoening te verschaffen?

Antw. Om niet van 't vagevuur te spreken, waar de voldoening streng zal zijn, volgens het woord des Heeren: *dat alles tot de laatste penning zal moeten betaald worden*, zoo hebben wij in dit leven nog drie middelen om te voldoen: 1° Naauwgezet alles nakomen, wat de godsdienst en de pligten van onzen staat ons opleggen, de deugd beoefenen, inwendige en uitwendige versterving beminnen, enz.; want ieder werk, waarvan de liefde de drijfveer is, vermeerderd onze verdiensten en vermindert onze schuld. 2° Alle straffen en tegenspoeden die ons overkomen, b. v. het verlies van ouders, goederen, gezondheid, enz. van Gods hand gewillig aanvaarden. Wanneer men die beproevingen met geduld lijdt, vergadert men zich zeer groote verdiensten. 3° *Aflaten* verdienen.

6de *Vr.* Welke is de schat, waarover de Kerk beschikt, als zij aflaten verleent?

Antw. De schat, dien de Kerk bewaart, om te voor-

zien in de behoeften harer kinderen, bestaat uit de overvloedige verdiensten van Jesus Christus, van de H. Maagd en van de Heiligen.

Eén enkele druppel bloeds van Jesus Christus ware meer dan voldoende geweest, om voor al de schulden van 't menschelijk geslacht te voldoen, en nu was geheel zijn leven een gedurige marteling, en zijn dood de vereeniging van alle versmadingen en alle pijnen. Hoevele Heiligen hebben der goddelijke regtvaardigheid ook meer betaald dan zij schuldig waren! De H. Joannes de Dooper zij hier slechts aangehaald; hij was geheiligd in den schoot zijner moeder, leefde in de woestijn, stierf in de gevangenis als slagtoffer van zijn ijver voor de dienst des Heeren. En wat te zeggen van die onvergelykelijke Maagd Maria, die nooit iets aan God te voldoen had, dewijl zij zelfs de schaduw der zonde niet kende, — die de *Koningin der Martelaren* genoemd wordt, omdat zij meer geleden heeft dan alle Heiligen ooit geleden hebben. Ziedaar, waarin de rijke schat bestaat, waaruit de Kerk de Aflaten put.

7de Vr. Wie heeft de magt om over dien schat te beschikken?

Antw. De magt om over dien schat te beschikken, of om Aflaten toe te staan, behoort den Paus van Rome voor alle geloovigen, en den Bisschoppen voor hunne onderhoorigen, voor zooverre het hun door het H. Kerkelijk regt is toegestaan.

8ste Vr. Is het niet moeijelijk te begrijpen hoe wij onze schulden kunnen voldoen met de verdiensten der Heiligen; de Heiligen toch worden in den hemel voor al hun verdiensten beloond, hoe kunnen zij ons er nog iets van mededelen?

Antw. Men moet onderscheid maken tusschen twee zeer verschillende zaken, te weten: tusschen *verdiens*te en *voldoening*; de verdienste is een persoonlijk regt op belooning; dat kan men niet afstaan. De *voldoening* is de betaling eener schuld, en waarom zou men niet kunnen betalen voor een ander? Ieder werk, dat men uit een bovennatuurlijk inzicht verrigt, bevat verdienste en *voldoening* te zamen. De Heiligen hebben al hunne verdiensten medegenomen ten hemel, zij worden er

eeuwig voor beloond, maar de overvloed hunner voldoening, of liever hetgeen zij meer voldaan hebben aan de regtvaardigheid des Heeren dan noodzakelijk was, kon met hen het verblijf der gelukzaligen niet binnengaan, omdat daar geene schulden te voldoen zijn; die overvloed is der Kerk geworden, als aan de natuurlijke erfgenaam harer kinderen. En zoo hebben zich de overvloedige verdiensten der H. Maagd en der Heiligen gevoegd als kleine stroomen bij den onmetelijken oceaan der verdiensten van Jesus Christus.

9de *Vr.* Een volle aflaat vergeeft alle straffen, waarom dan meer dan één vollen aflaat verdienen?

Antw. Om een vollen aflaat te verdienen moeten wij ontslagen zijn van alle doodelijke en dagelijksche zonden, en niet de minste verkleefdheid aan de een of andere zonde behouden. Daaruit volgt, dat men zeldzaam een vollen aflaat in al zijn uitgestrektheid kan verdienen, en de onzekerheid, waarin wij ons bevinden of wij hem wel verdiend hebben, is reden genoeg, om dikwijls tot die schatten van genade onze toevlugt te nemen, en zoo ten minste gedeeltelijk de vergeving onzer schulden te bekomen. En moeten wij dan alleen op ons zelven bedacht zijn? Zijn er in 't vagevuur geen zielen, die ons dierbaar zijn; misschien de zielen onzer ouders of vrienden, wier pijnen wij verligten en verkorten kunnen? Zullen wij haar onze hulp weigeren? Willen wij ons ijverige beschermers bezorgen voor den troon van God; wij kunnen het, zoo wij haar uit den kerker verlossen en haar geluk bespoedigen.

10de *Vr.* Wat moet men verstaan door een aflaat van 30, 40, 100 dagen, van een jaar, van 7 jaren en 7 quadragenen, enz.

Antw. Die verschillende tijds-bepalingen moet men niet toepassen op den duur van de pijnen in het vagevuur, maar op den tijd, die door de vroegere kerkelijke wetten tot boeting bepaald was. Een aflaat b. v. van 7 jaren en 7 quadragenen scheldt ons eene schuld kwijt, waarvoor wij 7 jaren en 7 vasten-tijden kerkelijke boete zouden moeten doen. Zoo wij stierven na zulk een aflaat verdiend te hebben, dan zouden wij het vagevuur bevrijd blijven van die pijnen, die

door eene boete van 7 jaren en 7 quadragenen worden uitgewischt.

11de *Vr.* Wat verstaat men door een aflaat van 100 jaren; heeft de Kerk ooit iemand zulk eene lange boete opgelegd?

Antw. Veronderstel eens, dat iemand 10 of 20 maal een van die groote misdaden heeft begaan, waarvoor de Kerk eene boete van 10 jaren oplegt, dan zou de Kerk hem natuurlijk verantwoordelijk achten voor 10 of 20 boeten ieder van 10 jaren, of voor een boete van 100 of 200 jaren. Verleent de Kerk een aflaat van 100 jaren, dan zegt zij als 'tware: Ik vergeef u door toevoeging van de overvloedige verdiensten van Jesus Christus en der Heiligen, de boete, die gij gedurende 100 of 200 jaren zoudt moeten doen, indien gij er voor in staat waart, of de straffen des vagevuurs, die er aan beantwoorden.

12de *Vr.* Noem eenige aflaten, die wij het gemakkelijkste kunnen verdienen?

Antw. Zoc gij ingeschreven zijt in het broederschap van den Rozenkrans, dan kunt gij op den 1sten Zondag van elke maand 3 volle aflaten verdienen; op elken feestdag der H. Maagd en op de feestdagen der geheimen van den Rozenkrans één vollen aflaat: zijt gij lid van het broederschap van het H. Hart of van het broederschap tot bekeering der zondaren, dan kunt gij voor elk broederschap twee volle aflaten in de maand verdienen; ook een voor het broederschap van een Goeden Dood, van de Voortplanting des Geloofs, enz. Er zijn ook vele aflaten verbonden aan het bidden van den Rozenkrans, van den Angelus, enz. En wat den Kruisweg vooral betreft, men kan door die oefening, wanneer wij ze van tijd tot tijd verrigten, vele zielen uit het vagevuur verlossen! De Pausen hebben aan die oefening *alle aflaten* verbonden, *die zij verleend hebben aan hen, die de H. Plaatsen te Jerusalem bezoeken.* Wij bevelen ook bijzonder aan het Scapulier der Onbevleete Ontvangenis, waaraan nog meer aflaten verbonden zijn dan aan den Kruisweg; alsmede het Scapulier van O. L. V. van den berg Carmel, dat zoo rijk aan aflaten is.

2de PUNT.

DE GROOTE AFLAAT VAN HET JUBILÉ.

Het Jubilé werd bij de Joden alle 50 jaren gevierd ter gedachtenis hunner verlossing uit de slavernij van Egypte. Het trompettengeschal, dat dien tijd aankondigde, was het teeken eener groote vreugde: alle schulden werden kwijtscholden, de slaven herkregen hunne vrijheid, en wie genoodzaakt was geweest zijn erfdeel te verkoopen, trad weêr in 't bezit zijner goederen.

De Kerk heeft in navolging dier plechtige kwijtschelding, op zekere tijden hare geestelijke schatten overvloediger willen uitdeelen. Het Jubilé der nieuwe wet is *een volle aflaat, verbonden aan eenige voorgeschrevene werken en vergezeld van verscheidene voorregten, die zijne waarde aanmerkelijk verhoogden*. Het aankondigen van zulk eene gunst moet de vreugde in het hart van elk Christen opwekken; want het is de aankondiging van eene algeheele kwijtschelding, van eene volmaakte verzoening met God, waardoor, zoo wij slechts willen, alle banden verbroken, alle schulden betaald zullen worden; waardoor wij in al onze regten en in het bezit onzer goederen, die wij door de zonden hadden verloren, hersteld worden.

Er bestaan twee soorten van Jubilé; het een noemt men *het heilig jaar* of het groot Jubilé, het ander het *buitengewone Jubilé*.

Heilig jaar noemt men het vijf en twintigste, het vijftigste, het vijf en zeventigste en het honderste jaar van iedere eeuw. In die jaren ziet men te Rome een groote toevloed van geloovigen, die uit alle deelen der wereld te zamen komen om de graven der Apostelen te vereeren en den aflat van het groote Jubilé te verdienen. Het jaar daaropvolgend wordt die gunst verleend aan alle Bisdommen der wereld; zoodat men in al de kerken door den Bisschop daartoe aangewezen, den aflat van het Heilig Jaar verdienen kan, mits men alles volbrengt, wat hij heeft voorgeschreven.

Voor het *buitengewone Jubilé* is geen vaste tijd bepaald; de Kerk verleent zulks bij eenige gedenkwaardige gebeurtenissen, zoo als bij de verheffing van een nieuwen Opperpriester, of om de een of ander algemeene ramp af te weren, of om eene buitengewone gunst van den Hemel te verkrijgen.

Het Jubilé, dat wij thans vieren is een buitengewoon. De tijdsomstandigheden waarin wij leven geven er aanleiding toe, en zulks zegt ons Paus Pius IX zelf in zijn Encycliek of algemeenen Zendbrief, dien hij onlangs aan de Bisschoppen gezonden heeft. *„De rampen der Kerk en der maatschappij, de groote zamenzweering, die tegen het Catholicisme en den Apostolischen Stoel gesmeed is, de vloed der dwalingen, die de wereld overstroomt, noodzaken ons meer dan ooit onze toevlugt te nemen tot den troon der genade, om barmhartigheid*

te erlangen.” En wat doet nu de algemeene Vader der geloovigen? Hij begeeft zich in het gebed met al zijne kinderen, vast vertrouwende, dat door die vereenigde smeekingende overwinning zal bespoedigd worden, waarnaar allen verlangen; en om de godsvrucht zijner kinderen op te wekken verleent hij hun een aflat bij wijze van Jubilé.

VERKLARINGEN.

1ste *Vraag.* Heeft het Jubilé der Joden in iets overeenkomst met dat der Christenen?

Antwoord. Het was daarvan een afbeeldsel, zoodat het Jubilé der Christenen op eene geestelijke wijze datgeen uitwerkt in de orde der genade, wat het Jubilé der Joden uitwendig uitwerkte. De volle aflat, dien wij er in verdienen, is eene kwietschelding van al wat wij aan Gods regtvaardigheid verschuldigd zijn; hij bevrijdt ons van de slavernij der zonden; hij neemt weg wat voor ons het bezit der eeuwige erfenis zou verdraagd hebben.

2de *Vr.* Waarom moeten de geloovigen zich meer beijveren den vollen aflat van 't Jubilé dan een anderen te verdienen?

Antw. Hoe uitstekender eene gunst is, des te meer moeten wij haar trachten te verdienen. De aflat nu van het Jubilé overtreft alle anderen; 1. in zijne *uitgestrektheid*, omdat hij aan de geheele Kerk wordt toegestaan, de andere slechts aan zekere kerken, broederschappen, personen, enz.; 2. in zijne *voorregten*, omdat den biechtvaders grootere magt verleend wordt. 3. om de meerdere *zekerheid*, die wij hebben dien aflat te verdienen.

3de *Vr.* Waarin bestaat die grootere magt der biechtvaders?

Antw. Er bestaan zekere groote misdaden, waarvan op gewone tijden niet alle priesters kunnen absolveren, wyl de Paus of de Bisschoppen zich voorbehouden

hebben die misdaden te vergeven; maar ten tijde van het Jubilé wordt die magt ook verleend aan alle biechtvaders. Eveneens is het met het opheffen der excommunicatie. Hij kan u ook *ontslaan van alle gedane beloften, al ware ze ook met eede bevestigd of den Paus voorbehouden, ze veranderen in andere godvruchtige werken; hiervan zijn uitgezonderd de belofte van zuiverheid en de belofte van den religieusen staat te omhelzen.*

4de Vr. Waarom is men tijdens het Jubilé meer zeker, dat men een vollen aflaat verdient, dan op andere tijden?

Antw. Men denke slechts hoe moeilijk het zij de noodige gesteldheid te hebben, om een vollen aflaat in al zijn uitgestrektheid te verdienen. Om nu die gesteldheid te hebben is er geen geschikter tijd denkbaar dan het Jubilé. Want dan is God als het ware bewogen door de gebeden zijner Kerk, al hare kinderen liggen dan geknield voor zijne voeten, dan stort Hij zijne genade om hun vasten, om hunne aalmoezen, om hunne tranen overvloediger over hen uit. Al wat wij in dien tijd zien en hooren sterkt ons geloof, doet onze godsvrucht herleven. Al die onderrigtingen, al die goede voorbeelden, die ijver, om de verplichtingen van de godsdienst te volbrengen, dat alles stemt het hart van den mensch tot een opregter berouw en het hart van God, tot eene grootere barmhartigheid. Wij kunnen dus nooit met meer grond vertrouwen den vollen aflaat in al zijne uitgestrektheid verdiend te hebben, dan na een Jubilé, dat men met de noodige gesteldheid gehouden heeft.

5de Vr. Welke werken zijn gedurende het groote en welke gedurende het buitengewone Jubilé voorgeschreven?

Antw. De biecht, de H. Communie, het bezoeken van kerken zijn gewoonlijk voorschriften voor beide Jubiléën; vasten, aalmoezen uitdeelen is eigen aan het groote Jubilé. Men moet dus zien wat er wordt voorgeschreven als de Paus een Jubilé toestaat, of de Bisschoppen zulk een Jubilé afkondigen.

3de PUNT.

WAT MEN MOET DOEN VOOR ZIJN NAASTE
GEDURENDE HET JUBILÉ.

In dien heiligen tijd werkt de genade wonderlijk in de zielen: Het is als het ware eene heilzame verandering, die de zieken geneest, zelfs een groot aantal dooden tot het leven der genade terugroept. Hoevele onder onze bloedverwanten, onder onze vrienden zijn tot eene beklagenswaardige laauwheid vervallen! Hoevele hebben de vriendschap Gods en bijgevolg het eenig ware leven verloren, en zijn op 't punt in de hel begraven te worden! De goddelijke barmhartigheid komt hun te hulp, doet meer dan ooit poging om hen te redden; zou het misschien de laatste niet zijn? Zou misschien ook aan onze vurige gebeden, aan onze stichtende voorbeelden, aan onze wijze en liefdevolle raadgevingen de genade der bekeering en bijgevolg de eeuwige zaligheid van zoo iemand verbonden zijn? Zeker is het, dat wij er veel toe kunnen bijdragen; want zoo de verergernis de hel met zielen vervult, de zielenijver bevolkt den Hemel.

Toon dan bij deze gelegenheid uwe liefde voor den naaste. Iemand beminnen is iemands geluk willen, en dat geluk volgens zijn vermogen bevorderen; iemand beminnen is medelijden hebben met zijn ongeluk en zijne gevaren. Is er wel

een toestand, die meer medelijden verdient, dan die eens zondaars, ingesluimerd aan den rand eens afgronds, waarin hij ieder oogenblik kan neêrstorten? En toch, wij hebben tranen om de minste tijdelijke ramp te beweenen onzer vrienden, en wij blijven ongevoelig, wanneer wij hem het verschrikkelijkste, het onherstelbaarste aller ongelukken zien overkomen. Eene moeder, eene echtgenoot vergeet haar eigen lijden, en offert zich als het ware op, om een ziek kind of echtgenoot bij te staan. Hoevele nachten brengt zij slapeloos door! wat al geschrei, als het gevaar grooter wordt, en wanneer zij haar dan ontruikt door den dood worden, wat al droefheid, wat al geweën! Maar moet men dan zulk eene toegenegenheid laken? Zeker niet! maar laken moet men het, dat men alle zorg besteedt voor het ligchaam, terwijl men de ziel vergeet. Neen, wij beminnen onze broeders niet, wanneer wij de belangen hunner zaligheid niet behartigen. En wat moet men wel zeggen van onze liefde tot God? Bemint men iemand zonder te verlangen, wat hij verlangt, zonder te wenschen, wat hij wenscht? Zoudt gij hem beminnen, die aan uwen haard gezeten, uw kind in 't vuur liet vallen, of het er niet uit zou trekken als het er was ingevallen? Zoudt gij het hem gemakkelijk kunnen vergeven, dat hij niets gedaan heeft, om u een zoo groote droefheid te besparen? Bedriegen wij ons derhalve niet, de ijver voor de zaligheid der zielen is het wezen des Christendoms; hij is voor de liefde, wat de

warmte is voor het vuur. Is er geen warmte, er is immers geen vuur; is er geen ijver, er is geen liefde. En de gelegenheid, die zich nu aanbiedt is zoo schoon, om uwe liefde te toonen. Want in dagen van het Jubilé gaat God kloppen aan de harten zijner kinderen. En wat zal er van worden als wij niet medewerken om Hem den ingang te openen. Welk een troost zal het voor ons zijn, wanneer wij bij het eindigen van het Jubilé zoovele ongelukkige zielen de vrede des harten hebben teruggeschonken! welke zalige vreugde, wanneer wij tot God kunnen zeggen: Gij hebt beloofd, o mijn God, dat hij, die een werk van barmhartigheid zal beoefend hebben, barmhartigheid zal erlangen; ik ben barmhartig geweest voor mijne broeders, Gij zult dan ook mij barmhartigheid bewijzen.

VERKLARINGEN.

1ste *Vraag*. Wat moet men van hen denken, die zeggen, dat de zorg voor het heil der zielen alléén den Priesters is opgedragen?

Antwoord. Dat zij in eene grove en gevaarlijke dwaling verkeerden. De priesters hebben, het is waar, het grootste deel in den apostolischen arbeid. Zij zijn krachtens hun staat verplicht aan het heil der zielen te arbeiden; maar, ieder geloovige moet hun daarin de behulpzame hand bieden. Het apostelambt is verschillend, maar ieder heeft het zijne. *Aan ieder heeft de Heer de zorg opgedragen voor elkanders welzijn te waken* (Eccl. 17. 12.) Vragen of iemand van die zorg bevrijd is, is hetzelfde als vragen of iemand God en zijn naaste en zich zelve niet behoeft te beminnen; want onze belangen zijn ten naauwste met die van onzen naaste verbonden.

2de *Vr.* Bewerken wij ook ons heil door dat van anderen te behartigen?

Antw. De aalmoes is even voordeelig voor hen die ze uitrekt, als voor hen die ze ontvangen; en dit is bijzonder waar, wanneer wij *geestelijke aalmoezen* geven. Een stukje brood, een kleed, een glas water, dat men den arme geeft, zal eenmaal in den hemel heerlijk beloond worden, hoeveel te meer kunnen wij dan op belooning rekenen, wanneer wij God doen komen in het hart eens ongelukkige, wanneer wij aan eene ziel den hemel geven.

3de *Vr.* Hoe kunnen wij de zaligheid van anderen bewerken?

Antw. Door alles wat de heiliging der zielen ten doel heeft te ondersteunen en aan te moedigen, bijv. de godsdienstige opvoeding der jeugd, de voortplanting des geloofs, de vereeniging ter uitroeiing van 'tvloeken en tot bekeering der zondaren. Deze en dergelijke instellingen ontrukken duizenden zielen aan de hel. Voor hoeveel duizenden is de Hemel niet geopend door het genootschap der H. Kindsheid? O! de ijver, de ware zielenijver is zoo rijk aan middelen! Vooral zijn er drie zaken, die wij niet moeten vergeten, te weten: het goed voorbeeld, wijze raadgevingen, vurige gebeden.

4de *Vr.* Waarom zegt men, dat het goed voorbeeld zulk een grooten invloed heeft op het hart van den mensch?

Antw. Omdat 's menschen natuur genegen is tot navolging. Velen schijnt de beoefening der deugd boven hunne krachten. Zien zij anderen de deugd beoefenen, dan komen zij natuurlijk met den H. Augustinus tot de gevolgtrekking: *zij* kunnen het, waarom zou het *mij* ondoenlijk zijn? De kerkelijke geschiedenis leert ons, dat een geheel volk bekeerd is door het goed voorbeeld van één gevangene.

5de *Vr.* Hoe kan men het best goeden raad geven, om iemand tot de deugd aan te zetten?

Antw. Een wijze wenk, een goed woord over het geluk van een gerust geweten, over Gods goedheid, die steeds onze zonden wil vergeven, kan menigmaal iemand brengen tot eene oprechte bekeering. Maar —

ontbreekt u dit middel, bidt dan. Zou God u niet verhooren, wanneer gij Hem datgene vraagt, wat Hij zelf zoo vurig wenscht?

—
4de PUNT.

WAT MEN MOET DOEN VOOR ZICH ZELVEN
GEDURENDE HET JUBILÉ.

Van de vijf voorschriften om den afaat van het Jubilé te verdienen: Biecht, Communie, het bezoeken van kerken, vasten en aalmoezen geven, is zeker de biecht het voornaamste. Heeft men goed gebiecht, dan is men verzoend met God, en in staat Hem waardig te ontvangen in de H. Communie en daardoor groote genaden te verdienen. Daarom moeten wij niets vuriger verlangen dan het Sacrament der biecht met de noodige gesteldheid te ontvangen. De biecht van het Jubilé moet eene gebeurtenis van ons leven zijn, die nooit uit ons hart wordt gewischt. Wel hem, die daarin, wanneer hij den dood nabij is, een krachtige beweegreden tot vertrouwen mag vinden!

Ieder onderzoek voor al zijne voogaande biechten. Konden wij helaas met grond gelooven, dat zij Gods verontwaardiging slechts vermeerderd hadden, o! dan is er geen tijd meer van uitstellen; dan is het oogenblik daar, waarop gij dat verschrikkelijk juk van uwe schouders moet werpen. Hoe wilt gij nog langer voortleven met eene hel in uwe ziel?

Maar waarin bestaat dan die volmaakte gesteltenis bij het ontvangen van het Sacrament der biecht? De woorden, die Mozes tot het volk van Israël sprak, zijn ook tot ons gerigt: „Zoo gij den Heer zoekt uit ganscher harte, zult gij Hem vinden” (Deut. 4. 29.). *Iets uit ganscher harte doen*, is vurig verlangen om het goed te doen, en daarvoor alles *met opregtheid* in het werk te stellen. Dit laatste zegt alles. Wij moeten opregt zijn in het *verfoeijen* der zonden, opregt in de *beschuldiging* der zonden.

Slechts de berouwhebbende verkrijgt vergiffenis van God. Stellen wij dus alles in het werk, om met deze gesteldheid voor den biechtvader te verschijnen. Zij zal voor ons dat edelgesteente zijn, waarvan het Evangelie spreekt, zij zal ons heil zijn. Laten wij al onze oefeningen, onze gebeden, goede werken, alles daartoe inrigten, om *een levendig berouw* te verkrijgen. Denken wij vooral hoeveel genade wij van God hebben ontvangen; aan de groote ondankbaarheid, waarmede wij Hem behandeld hebben, toen wij zondigden; aan het smartvol lijden van Jesus Christus, waarvan wij de oorzaak geweest zijn; want Hij is gestorven voor onze ongerechtigheden. Denken wij toch, dat, zoo wij in staat van zonden sterven, we niet minder tot de eeuwige straf zullen veroordeeld worden, als ware een God voor ons niet gestorven.

Hebben wij een opregt berouw, dan zal onze *beschuldiging* ook opregt zijn. Want eene ziel, die levendig getroffen en afkeerig is van hare

zonden, vreest geene vernedering, zoo zij slechts vergeving kan bekomen. En hebben wij eenmaal eene goede biecht gesproken, dan is het gemakkelijk de overige voorschriften van het Jubilé te vervullen.

VERKLARINGEN.

1ste *Vraag*. Waarom moet zich het berouw ook tot de toekomst uitstrekken?

Antwoord. Niemand wil nog datgene bedrijven, wat hem leed is ooit bedreven te hebben. Na berouw volgt bekeering, na bekeering verandering van leven; een vermorzeld hart is een hart, dat veranderd is, dat alles haat, wat het vroeger misdadig bemind had. Die de zonde haat, schuwt de gelegenheden en maakt het vaste voornemen geene zonden meer te bedrijven.

2de *Vr*. Dikwijls gebeurt het, dat men meer door eenig ander ongeval getroffen wordt, dan door het ongeluk God vergramd te hebben, heeft men dan geen goed berouw?

Antw. Daar de zonde het grootste van alle kwaad is, moeten wij niets zoo *verafschuwen* als de zonde, maar ik zeg niet, niets zoozeer *beweenen*. Want hoezeer zij ook al onze tranen verdienen, stelt God toch een vermorzeld en verootmoedigd hart vóór betraande oogen. Hij eischt van ons die gevoeligheid niet, die van ons niet afhangt, maar Hij vraagt van ons een vast besloten wil. Het vast voornemen om alle zonden te vlugten wordt te regt als een der kenteekenen van een goed berouw aangemerkt.

3de *Vr*. Zoo men in de onmogelijkheid verkeerde eenige van de in 't Jubilé voorgeschreven werken te verrigten, moet men daarom de hoop opgeven van den Aflaat te verdienen?

Antw. Geenzins, want de biechtvader kan hierin dispensereren, krachtens de hem verleende magt. Zieken en zwakken kunnen van het vasten en het bezoeken der kerken, armen van het geven van aalmoezen ontslagen worden. 't Is evenwel in den geest der Kerk

deze werken door andere te vervangen; bijv. de lichamelijke aalmoes door de geestelijke; het vasten of het bezoeken der kerken door eenig ander godvruchtig werk.

4de *Vr.* Welke orde kan men 't best houden in hetgeen is voorgeschreven?

Antw. De werken, die men gedurende het Jubilé in staat van genade doet, hebben bij God zeer groote verdiensten. Men kan dus niets beter aanraden, dan eerst te biechten, vervolgens de andere werken te verrigten, en ten laatste de H. Communie te ontvangen.

A. M. D. G.

EENIGE GEBEDEN ,

DIE MEN MET VRUCHT

GEDURENDE HET JUBILÉ ZAL KUNNEN BIDDEN.

(De volgende korte gebeden kan men dikwijls gedurende den dag bidden, b. v. vóór of na de predicatie)

Schietgebed tot Jesus.

Mijn Jesus, barmhartigheid! (100 dagen afaat.)

Opdragt van zich zelve aan het H. Hart van Jesus.

(voor een afbeeldsel van het H. Hart.)

Om U mijne dankbaarheid te betuigen en mijne ongetrouweden te herstellen, geef ik NN. U mijn hart, en wijd mij zelve geheel en al aan U, minnelijke Jesus; met hulp van uwen bijstand neem ik mij voor, niet meer te zondigen. (100 dagen.)

*Offerande van het dierbaar Bloed
van J. C.*

Eeuwige Vader, ik offer U het dierbaar Bloed van Jesus Christus, ter voldoening voor mijne zonden, en voor de behoeften der Heilige Kerk. (100 dagen.)

Gebed van den H. Ignatius.

Ontvang, Heer, geheel mijne vrijheid, mijn geheugen, mijn verstand, geheel mijnen wil. Alles wat ik heb of wat ik bezit, heb ik van U ontvangen; ik geef het U geheel terug en stel het volkomen ter beschikking van uw H. wil. Schenk mij uwe liefde en uwe genade, dan ben ik rijk genoeg en vraag U niets anders.

Schietgebed tot Maria.

Zoet Hart van Maria, wees mijne toevlugt!
(300 dagen.)

Opdragt aan Maria.

(Des morgens en des avonds met een *Onze Vader* en *Wees gegroet.*)

O mijne Meesteres, mijne Moeder! ik offer mij geheel aan u, en om u mijne liefde te toonen, wijd ik u heden mijne oogen, mijne ooren, mijnen mond, mijn hart, mij zelven geheel en al toe. Daar ik dus geheel de uwe ben, o goede Moeder! bewaar en bescherm mij als uw eigendom en uwe bezitting. (100 dagen.)

Gebed van den H. Bernardus.

Gedenk, o goedertierende Maagd Maria! dat het nooit is gehoord, dat iemand die zijne

toevlugt tot u neemt, uwe hulp verzoekt, of om voorspraak bidt, door u is verlaten geworden, met zulk een vertrouwen beziel, neem ik mijne toevlugt tot u, o Maagd der maagden, en zuchtende onder den last mijner zonden, kom ik tot u, en werp mij voor uwe voeten neder. — Ach! wil toch, Moeder van het eeuwig Woord, mijne gebeden niet versmaden, maar verhoor mij genadiglijk. Amen. (300 dagen.)

Gebed tot den H. Josef.

O Vader en beschermer der Maagden, gelukzalige Josef, aan wiens getrouwheid Jesus, de onschuld zelve, en Maria, de Maagd der maagden, werden toevertrouwd; ik bid u met het vurigste aanhouden, in den naam van Jesus en Maria, dat dubbel pand uwer teederheid, mij de genade te bekomen, dat ik van alle onzuiverheid bewaard, het geluk moge hebben, met een onbesmetten geest, met een hart zonder vlek van zonden en met een rein ligchaam, Jesus en Maria altijd waardiger te dienen. Amen.

Aanroeping van Jesus, Maria en Josef.

Jesus, Maria, Josef, ik geef u mijn hart mijn geest en mijn leven!

Jesus, Maria, Josef, staat mij bij in mijn laatsten strijd!

Jesus, Maria, Josef, dat mijne ziel, na mijn dood, in uw gezelschap in vrede ruste! (100 dagen voor elk dezer schietgebeden.)

GEBEDEN VÓÓR EN NA DE BIECHT.

(Men kan deze gebeden ook zeer nuttig alle dagen van 't Jubilé bidden.)

*Gebed van den H. Thomas van Aquinen
vóór de Biecht.*

Tot U, o mijn God! bron van alle barmhartigheid, nader ik arme zondaar. Gewaardig U dan mij van mijne ongerechtigheden te zuiveren. O zon der regtvaardigheid, schenk het licht aan een blinde. O eeuwige geneesheer, genees mijne wonden. O koning der koningen, bekleed mij met het kleed der genade. O middelaar tusschen God en de menschen, bewerk de verzoening voor een schuldige. O goede herder, voer een verdwaalde terug op het pad der waarheid. Schenk, o mijn God, barmhartigheid aan een ongelukkige, vergeving aan een zondaar, het leven aan een doode, de regtvaardiging aan een goddelooze, de zalving der genade aan een versteende. O God vol van goedertierenheid, breng mij tot U terug, die mij van U verwijderde; trek mij tot U, die aan de genade weerstand bood; rigt mij op van mijnen val, houd mij staande in de genade, blijf mijn leidsman op den weg, dien ik moet bewandelen, vergeet mij niet, die U vergeet, verlaat mij niet, die U verlaat, verwerp mij niet, die tegen U zondigde. Ik smEEK U, wil toch geen acht

slaan op mijne ongerechtigheden , maar op uwe onmetelijke goedheid , vergeef mij vol goedertierenheid , wat ik misdaan heb , schenk mij droefheid over het verledene en krachtige genade voor het toekomende. Amen.

*Gebed van de H. Catharina van Senen
vóór de Biecht.*

O goede Jesus , die nog een zachtmoedig Lam zijt , doch weldra mijn regter zult zijn , behoud voor mij uwe zachtmoedigheid , wanneer ik voor uwen regterstoel zal verschijnen. Heer, mijn God, straf mij voor mijne zonden in dit leven. Het ligchaam, dat ik van U ontvangen heb, breng ik U heden als een offer, gewaardig het te aanvaarden. Ik geef mij geheel aan U over, handel met mij volgens uwe regtvaardigheid. Kap en kerf mij in dit leven, maar spaar mij in de eeuwigheid.

H. Maria, Moeder Gods en mijne moeder, bid voor mij, nu en in het uur van mijn dood. Amen.

Gebed van de H. Gertruda vóór de Biecht.

O mijn opperste Heer! ik onwaardige zondaar beken met de meeste droefheid, dat ik helaas! door menschelijke zwakheid, zoo dikwijls tegen uwe goddelijke almacht, door onwetendheid, tegen uwe goddelijke wijsheid en door boosheid, tegen uwe eindelooze goedheid gezondigd heb. Dan, o Vader van alle barmhartigheden, ik bid U, vergeef het mij. Uwe almacht geve mij krachten, om voortaan al de hinderpalen,

die ik op den weg der zaligheid zal ontmoeten, uit den weg te ruimen; uwe grenzelooze wijsheid lichte mij voor, om met de meeste zorg alles te vermijden wat aan uwe allerheiligste oogen kan mishagen; en uwe eindelooze goedheid helpe mij, om voortaan met onverbreekbare getrouwheid mij aan uwe heilige dienst te hechten, en nooit meer, zelfs het geringste te doen, dat zou strijden met uw goddelijk welbehagen. Amen.

*Gebed tot de H. Maagd Maria
vóór de Biecht.*

Heilige Maagd! ter neergeslagen over mijne zonden, over mijne zwakheid en over mijne armoede, neem ik mijne toevlugt tot u. Verwaardig u mijn gebed aan te hooren. Open uwe ooren voor mijne verzuchtingen, en de bron uwer barmhartigheid voor mijne tranen. Door-drongen van opregt berouw over mijne gebreken, smEEK ik, door uwe tusschenkomst, van uw en goddelijken Zoon vergiffenis. Haast u om mij te verzoenen met mijnen Regter. Maak dat ik door u de nederigheid, zuiverheid, liefdadigheid, zachtmoedigheid en al die deugden verwerve, die in reinheid de leliën overtreffen en den glans der bloemen, die de aarde versieren. Wees voor mij het liefelijk paradijs, van waar een stroom des levenden waters vloeit, dat mij kan zuiveren en mij welgevallig kan maken in de oogen des Heeren. O Maria, toevlugt der zondaren, bid voor mij. Amen.

Acte van een volmaakt berouw.

O allerbeminnelijkste God! neen, niet zoozeer de schrik voor de hel, de vrees van uw schoonen Hemel te verliezen, maar uwe liefde is het, die mijn berouw, mijn leedwezen opwekt. Helaas! door mijne zonden heb ik uw goddelijke majesteit beleedigd, uwe beminnelijke goedheid veracht! O allertzachtmoedigste Jesus! vergeef mij, ach, vergeef mij en erbarm U mijner. O mijn God! ik verfoei de zonden, die ik bedreven heb, meer dan de hel zelve; ik verfoei ze allen in het 't algemeen en elk daarvan in het bijzonder om U. Ach! ondersteun mij door uwe goddelijke kracht, dan zal ik voortaan de zonden, die U mishagen, niet meer bedrijven; dan zal ik, verreezen tot het leven der genade, in uwe liefde volharden. Amen.

Gebed na de Biecht.

Almagtige en medelijdende God, wiens barmhartigheid zonder grenzen is, en wiens goedheid nooit wordt uitgeput, ik dank uwe liefdevolle Majesteit uit geheel mijn hart en uit alle krachten mijner ziel voor de onschatbare genade, die Gij mij bewezen hebt, door mij al mijne zonden te vergeven, en mij weer in uwe vriendschap op te nemen. Gezegend zij de teederheid van uw goddelijk Hart, en gezegend zij de liefde van uwen allerliefsten Zoon, die ons een zoo gemakkelijk en krachtig middel geschonken heeft tot vergeving der zonden. In vereeniging met al de offers van dankbaarheid, die alle ware

boetvaardigen U ooit hebben opgedragen, dank ik U, o mijn God, uit al de krachten mijner ziel, in naam van alles wat is in den hemel, op de aarde en onder de aarde, voor nu en voor de gansche eeuwigheid. Amen.

Ander gebed na de Biecht.

Hartelijk dank, lieve Jesus, voor de onuitsprekelijke genade, die Gij mij hebt bewezen. Ik had gezondigd, ik had dikwijls uwe goddelijke majesteit beledigd, en Gij, lieve Jesus, Gij hebt mij nu in uwe eindelooze goedheid vergeven. O! verleen diezelfde genade, vergeving en barmhartigheid aan allen, voor wie gij den smartelijken kruisdood heb willen sterven. Ik vraag het U, goede Jesus, door uwe eindelooze liefde door uwe tranen, uw zweet en uw dierbaar Bloed, ik vraag het U door de verdiensten der H. Maagd Maria en van alle Heiligen. Amen.

GEBEDEN VÓÓR EN NA DE H. COMMUNIE.

(Men kan deze gebeden ook elken dag van 't Jubilé verrigten, zoo men dan slechts op een geestelijke wijze communiceert.)

Gebed vóór de H. Communie.

Heer, ik ben niet waardig aan uwe H. Tafel te verschijnen, en U in mijn zondig hart te ontvangen. Maar Gij, o mijn God, Gij wilt ook bij de zondaren uw intrek nemen, en schenk den ootmoedige genade. Ach! spreek slechts één

woord, het troostwoord: *Uwe zonden zijn u vergeven*, en mijne ziel zal gereinigd wezen. Uwe ontfermende liefde is grooter dan mijne onwaardigheid. Om mij te bewijzen, dat ik weêr in genade ben aangenomen, noodigt Gij mij aan uwe H. Tafel, en Gij wilt mij spijzen met uw allerheiligst Vleesch en Bloed, om mij op het innigst met U te vereenigen. Kom, goede Jesus, kom; bereid zelf in mij eene woning Uwer waardig. Verdelfg door het vuur uwer liefde al wat in mij zondig is. Vereenig mij op nieuw met U, zoodat mij niets in eeuwigheid meer van U scheide. Kom, mijn Jesus, kom, mijn Jesus, kom mijn hart is bereid.

Gebed na de H. Communie.

Neem, goede God! deze H. Communie tot voldoening mijner zonden genadig aan. Zie ontfermend op mij neder! Geef mij kracht tot den strijd tegen de zinnelijkheid en sterkte tegen alle bekoringen. Verleen mij, goede Jesus, uw bijstand, om mijne voornemens getrouwelijk ten uitvoer te brengen, en het werk mijner bekeering standvastig te voltrekken. Zegen mijne voornemens, zegen mijne werken, opdat ik waardige vruchten van bekeering moge voortbrengen!

Verleen mij en allen, voor wie ik verplicht ben te bidden, de ware vreugde en den vrede des harten, de verbetering des levens, tijd tot boetvaardigheid, de genade en vertroosting van den H. Geest, de volharding in het goede, en na dit leven het leven in eeuwigheid. Amen.

*Gebed ter cere der H. Maagd Maria,
na de H. Communie.*

O allerheiligste Moedermaagd, die verdiend hebt denzelfden Jesus, dien ik nu heb ontvangen, in uw allerzuiversten schoot te dragen, en Hem als Verlosser aan de wereld te schenken; bid voor mij bij uwen Zoon; en verkrijg mij de vergiffenis voor de onachtzaamheid en onwaardigheid, waarmede ik Hem in de H. Communie heb ontvangen. Amen.

GEBEDEN

OM DEN VOLLEN AFLAAT BIJZONDER VAN
'T JUBILÉ TE VERDIENEN.

Vorbereidings-Gebed.

Almagtige, eeuwige God, door wiens barmhartigheid ik hoop ontslagen te zijn van al mijne zonden en van de eeuwige veroordeeling, ik neem mijne toevlugt tot den onuitputbaren schat der verdiensten van uw eeniggeboren Zoon Jesus Christus, en van alle Heiligen, omdat mij nog tijdelijke straffen wachten; dat de overvloed van dien schat mijne armoede en behoefte aanvulle: daar ik uit mij zelven niet in staat ben, die straffen uit te wischen. Ik verklaar mij bereid, om alles te doen, wat daartoe vereischt wordt. Gewaardig U, Vader van barmhartigheid, dit alles aan te nemen in vereeniging van 't lijden en den dood van uwen Zoon, en

mij, hoe onwaardig ook, deelachtig te maken aan dezen Vollen Aflaat.

Onze Vader. Wees gegroet, enz.

1^e GEBED.

Gebed tot God den Vader, voor de verheffing onzer Moeder de H. Kerk.

Gedenk, eeuwige Vader, uwe vergadering, die van het begin de uwe geweest is. Erken de Kerk als de bruid van uwen eeniggeboren Zoon, die zich gewaardigd heeft voor Haar zijn bloed te vergieten. Verhef Haar, smee ik U, dermate door den glans der heiligheid, door den rijkdom der genaden en door de voortreffelijkheid van het toekomende erfdeel, dat het blijke, dat zij zulk een bruidegom en zoo groot een verlossings-prijs is waardig geweest. Zie met goedertierenheid neder op de kinderen dier H. Moeder, en vereenig met hen alle volkeren der aarde, opdat allen U, den eeuwigen Vader en Jesus Christus, dien gij gezonden hebt, met een levendig geloof erkennen, met een groot vertrouwen aanroepen en volmaaktelijk beminnen. Amen. Onze Vader. Wees gegroet enz.

v. Bezoek, Heer, en beschouw dien wijngaard.

R. En volmaak hem, dien uwe regterhand geplant heeft.

Laten wij bidden.

Zie gunstig neêr, bidden wij U, o Heer, op deze uwe vergadering, waarvoor Jesus Christus niet gearzeld heeft in de handen der godde-

loozen te worden overgeleverd, en aan het kruis te sterven. Hij, die met U leeft en heerscht in de eenheid des H. Geestes, in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

2^e GEBED.

Gebed tot God den Zoon, voor de uitroeiing der Ketterijen.

O Jesus, waarachtig licht, die elken mensch verlicht, welke in de wereld komt; maak, bid ik U, door uw onschatbaar lijden en dood, dat de duisternissen en dwaling en ongeloof verdreven worden, dat allen het licht uwer waarheid omhelzen, en dat allen tot den schoot uwer eenig ware Kerk terugkeeren. Goede Herder! die uw leven voor uwe schapen hebt ten beste gegeven, beveilig uwe kudde en bescherm haar tegen het geweld en de hinderlagen van hen, die in schaapskleederen zich vertoonen, maar inwendig grijpende wolven zijn. Geef, dat allen slechts één herder erkennen, en dat allen slechts één kudde uitmaken. Blijf bij ons, Heer, want Gij hebt gezegd: „Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding der eeuwen.” Toon, dat uwe Kerk op eene steenrots gebouwd is, en dat de poorten der hel niets tegen haar vermogen. Amen. Onze Vader. Wees gegroet, enz.

v. Lever de ziel van hen, die u belijden niet aan verscheurende vijanden over.

r. En vergeet toch niet voor altijd de zielen uwer arme kinderen.

Laten wij bidden.

Verhoor, bidden wij U, o Heer, goedgunstig de gebeden uwer Kerk: opdat zij U, nadat alle tegenstand en elke dwaling vernietigd zijn, in vrijheid en vrede diene. Door Christus onzen Heer. Amen.

3^e GEBED.

Gebed tot God den H. Geest, om de eendragt der Christene Vorsten te verwerven.

O H. Geest van liefde en vrede, die zoo-vele en zoo verscheidene volkeren in de eenheid des geloofs vergaderd hebt, verleen aan de Christene Vorsten en hunne raadslieden den overvloed uwer genade, en schenk aan hunne harten de gaaf uwer liefde, opdat allen daardoor mogen erkennen, dat zij tot het getal der uitverkorenen behooren en den naam van Christen waardig zijn. Maak, dat zij door geen begeerlijkheid vervoerd, ooit iets bedrijven, wat met uwe glorie en de eendragt der H. Kerk in strijd is: maar dat zij met vereende krachten zich zelve, en het volk dat hun is toevertrouwd, tot de woningen des eeuwigen vredes en tot het hemelsch Jerusalem trachten te leiden. Amen. Onze Vader. Wees gegroet. enz.

v. De vrede zij in uwe kracht.

R. En de overvloed in uwe burgten.

Laten wij bidden.

God, van wien de heilige verlangens, goede raadsbesluiten en regtvaardige werken voort-

komen, geef uwen dienaars den vrede, welken de wereld niet geven kan; opdat onze harten getrouw zijn aan uwe geboden, en de tijden, nadat alle vrees voor de vijanden is weggenomen, onder uwe bescherming rustig zijn. Door Christus onzen Heer. Amen.

4^e GEBED.

Gebed tot de H. Drievuldigheid, waardoor men alle werken, die men verrigt heeft om den vollen Aflaat te verdienen, aan Haar opdraagt.

Ik meen, o H. Drievuldigheid, alles verrigt te hebben, wat vereischt wordt, om de kwijtschelding der verdiende straffen te bekomen. Niet alleen dit, maar nog veel meer moesten wij doen voor uwe goddelijke Majesteit, waaraan wij zooveel zijn verschuldigd. Aan uwe on-eindige goedheid en milddadigheid, die Gij ons, schoon alleronwaardigst, betoond hebt, moet het worden toegeschreven, dat Gij de nietswaardige werken, die wij U als uwe dienaars verschuldigd zijn, zoo milddadig wilt beloonen. Ontvang dan, H. Drievuldigheid, van mij deze werken, hoe ik ze dan ook moge gedaan hebben, en maak dat het onvolmaakte er van, door het lijden en den dood van Jesus Christus onzen Heer, en door zijn allerkostbaarst voor ons vergoten Bloed, worde aangevuld: maak mij (of de ziel van....) aan dezen vollen Aflaat deelachtig, waarvoor U dan hemel en aarde lof en dank zullen zeggen met mij, nu en in de eeuwigheid. Amen. Onze Vader. Wees gegroet, enz.

KRUISGEBED.

(Waaraan volle afaat is verbonden, mits men, na gebiecht en gecommuniceerd te hebben, het voor een kruisbeeld verrigte en bidde tot intentie van Z. H. den Paus. Toepasselijk ook aan de geloovige zielen.)

Gebed.

Zie, o goede en allerzoetste Jesus! ik werp mij op mijne kniën voor uw aanschijn, en bid en smeeK U met de grootste vurigheid des harten, dat Gij levendige gevoelens van geloof, hoop en liefde, een waar berouw over mijne misslagen en den vasten wil, om die te verbeteren, in mijn hart gelievete prenten; terwijl ik met eene groote aandoening en droefheid des harten, uwe vijf wonden bij mij zelven overweeg, en in den geest aanschouw, voor oogen hebbende, hetgeen de profete David reeds van U, o goede Jesus, zeide: „Zij hebben mijne handen en voeten doorboord, zij hebben al mijne beenderen geteld.” Ps. XXI, 17, 18.

*Gebed van den H. Paus Pius V,
voor de Kerk.*

Heilige God, die de ongerechtigheden van hen, die zich tot U bekeerd hebben, niet meer indachtig zijt, maar hunne verzuchtingen vol barmhartigheid verhoort, zie op uwe tempels, die door de handen der ongeloovigen ontheilgd zijn, en op de verdrukking uwer teêr geliefde kudde goedgunstig neder. Wees uw erfdeel, dat gij door het vergieten van het allerkostbaarst bloed

van uwen eeniggeboren Zoon verkregen hebt, gedachtig. Bezoek liefdevol den wijngaard, dien gij met uwe regterhand geplant hebt en welken een verwoestend dier tracht te vernielen; bekleed zijne bearbeiders met sterkte tegen den haat zijner verwoesters; doe hen overwinnen en geef hun, die hem goed bearbeiten, bezit van uw rijk. Door Christus onzen Heer. Amen.

Gebed van den H. Franciscus Xaverius, voor de bekeering der heidenen, kettters en zondaars.

O eeuwige God, Schepper van alles, gedenk, dat de zielen der ongelooovigen, kettters en zondaren door U zijn voortgebracht en volgens uw beeld en gelijkenis geschapen zijn. Zie, Heer, de hel wordt tot beleediging van uwen H. Naam door deze zielen vervuld. Gedenk, dat Jesus uw beminde Zoon, om hunne zaligheid den allerwreedsten dood heeft ondergaan; duld niet, o Heer, dat uw Zoon door de ongelooovigen, kettters en zondaars nog veracht worde, maar bevredigd door de gebeden der Heiligen en der Kerk, de allerheiligste bruid van uwen Zoon; wees uwer barmhartigheid gedachtig; vergeet de afgoderij, ongeloovigheid, verhardheid en boosheid dier ongelukkigen; maak, dat ook zij eens erkennen, vreezen en beminnen, hem, dien Gij gezonden hebt, Jesus Christus onzen Heer, die onze zaligheid, ons leven en onze verrijzenis is, door wien wij verlost en bevrijd zijn, en aan wien glorie zij gedurende de eeuwen der eeuwen. Amen.

Gebed om volharding.

Lieve Jesus! ik heb dan met uwe genade, gedurende 't Jubilé alles verrigt, wat Gij van mij verlangd hebt. Ik heb de grootheid uwer liefde en barmhartigheid overwogen; ik heb het verschrikkelijke der doodzonde, het on-dankbare der dagelijksche zonde beter dan ooit ingezien; ik heb de zekerheid van den dood, de gestrengheid van het oordeel, het vreeselijke van de hel, maar ook het schoone, het eeuwig gelukkige van den hemel beschouwd. Ik heb na het overwegen van dat alles mijne zonden beweend en verfoeid, ik heb een be-rouwvolle biecht gesproken, ik heb op eene heilige wijze gecommuniceerd, ik heb voor eeuwig aan U getrouwheid gezworen. Maar, ach Heer, zal ik volharden? zal ik nooit meer zondigen? schrikkelijke gedachte.... zal ik volharden?.... o Jesus, geef mij, bij al die genaden, die Gij mij gedurende het Jubilé ge-schonken hebt, nog de gaaf van volharding; als ik U er om bid, zult gij mij ze geven, dit hebt Gij beloofd. Ach Jesus, geef mij dan volharding, dit vraag ik U door de verdiensten van uw H. Bloed, door de verdiensten en voorspraak van uwe H. Moeder, van alle Engelen en Heiligen. Amen.

J. M. J.

Om den aflat van het Jubilé te verdienen, welke bij Breve van den 11 April 11. door Z. H. is vergund, moeten de volgende conditiën onderhouden worden, en wel *binnen den tijd, die daartoe bepaald is.*

1°. de Kerken of *tweemaal* eene derzelve bezoeken, welke daartoe door de plaatselijke Kerkvoogden of hunne Vicarissen of Officialen zijn aangewezen, en aldaar gedurende eenigen tijd bidden voor de bekeering van allen, die jammerlijk in dwaling verkeerden, voor de voortplanting van het H. Geloof en voor den vrede, de rust en de zegepraal der Katholieke Kerk.

2°. Buiten de gewone Quatertemperdagen, drie dagen, hoewel niet achter elkander, te weten: *Woensdags, Vrijdags en Zaterdags* vasten.

3°. Zijne zonden *biechten* en het *Allerheiligste Sacrament des Altaars* godvruchtig ontvangen. De biechtvaders hebben de magt, om aangaande de H. Communie te dispensereren met kinderen, die nog niet tot de eerste H. Communie zijn toegelaten.

4°. Aan de armen eenige *aalmoes* schenken, elk naar gelang zijne godsvrucht hem ingeeft.

Vyf blyde Myfterien.

- 1 De Boodschap des engels.
- 2 De bezoeking van Elisabeth.
- 3 De geboorte van Jesus.
- 4 De opdracht van Jesus in den Tempel.
- 5 De vinding van den verloren Jesus.

Vyf droevige Myfterien.

- 1 De gevangenneming
 - 2 De geeseling
 - 3 De krooning
 - 4 De kruisdraging
 - 5 De kruisiging
- } van Jesus.

Vyf glorieyke myfterien

- 1 De Verhydenis
 - 2 De Hemelvaart
 - 3 De komst van den H. Geest
 - 4 De ten Hemel opneming
 - 5 De krooning van Maria
- } van Christus.
} Maria.

